

LBRIS

We know
books

Regatul inocenților - cartea a patra

© 2022 Theo Anghel
© 2022 Quantum Publishers

Toate drepturile rezervate

Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sub nicio formă, prin fotocopiere sau prin orice mijloace electronice sau mecanice, inclusiv sisteme de stocare sau recuperare a informațiilor, fără permisiunea în scris a deținătorilor drepturilor de autor.

Bun de tipar: Mai / Publicat: 2022

Quantum Publishers
www.quantumpublishers.ro
Email: office@quantumpublishers.ro

Copertă: Theo Anghel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ANGHEL, THEO

Regatul inocenților / Theo Anghel. - Domnești : Quantum Publishers,
2019-
vol.

ISBN 978-606-8862-82-8

Cartea 4. - 2022. - ISBN 978-606-8862-93-4

821.135.1

Tipărit în România

Regatul inocenților

- cartea a patra -

capitolo 1

Un țipăt se auzi dinspre ușă. Sprijinindu-se cu brațele de caturi, aplecată înainte, lehuza se holbă în sus. Ochii tremurători și înfricoșați îi alunecară spre pruncul dintre cârpe. Schimonosindu-se ca o fiară turbată, se repezi la copil, îl strânse în brațe și, îmbrâncind-o pe Gita din calea ei, fugi din încăpere. Totul s-a petrecut prea repede. Când femeia s-a făcut nevăzută pe ușă, n-am mai fost sigură că o văzusem acolo.

Aproape în același timp, Findor săltase cu piciorul drept peste muchia unui balot de paie și, împingând strașnic, executase un arc în aer. Brațul în care avea un pumnal i se mișcase neînchipuit de rapid, tăind sfoara la capătul căreia atârna silueta înveșmântată în negru.

Anticipând intenția fratelui său, Raeran fandă în lateral cu brațele întinse și prinse trupul înainte să atingă pământul. S-a ridicat în picioare încet. Spatele i-a devenit rigid. Firișoarele de păr fin de pe gât i s-au zburliat.

Nu știu cum de eram capabilă să deslușesc atât de limpede în semiîntunericul acela. Simțurile mele erau atât de ațâțate, încât percepeam durere și când trăgeam aer în piept. Gâtul lui Raeran s-a smucit dintr-odată spre mine. Lumina îi bătea din spate și nu-i vedeam ochii, dar era ceva în felul în care eterul din jurul lui vibra. Am început să tremur.

Capul moartei s-a dat pe spate. Părul s-a revărsat greu peste brațul stâng al elfului. Yamal, aflată aproape de Raeran, și-a dus palmele spre gură pentru a-și înăbuși strigătul. Ochii ei măriți, dar orbi, cătară fără țință. De dincolo de gratii, chipul lui Aro devenise pământiu. Gura i se deschise și rămase așa.

— Derufin, strigă Findor, du-te și adu-o pe Saelind! Gladhwen, unde ești? își căută sora printre umbrele împietrite. Vino să...

Ochii elfului îi întâlneau pe ai mei. Amuți brusc. Palid, privi și spre Gita.

Yamal dădu să se răsucescă de trunchi, dar nu izbuti să facă toată mișcarea. Ca trăsniță, se prăbuși la picioarele lui Raeran. Chandan, care rămăsese în spatele meu, s-a dus s-o ajute, dar, chiar înainte s-o ajungă, s-a prefăcut în stană de piatră. Culoarea i-a dispărut din obraji.

Am simțit frica împresurându-mă. Voiam să mă duc spre Raeran, să văd ce-i îngrozise pe Yamal și Chandan – căci, cu siguranță, și unul, și altul trebuiau să fi înnebunit –, dar picioarele nu mă ascultau.

Bunicul trecu pe lângă mine și, așa cum se întâmplase și cu Chandan, împietri când dădu cu ochii de moarta din brațele lui Raeran.

— Pe Eru! suspină Derufin, abia auzit. Ce este asta? Ce e asta?

Încă bolborosind, se aplecă și o cercetă pe Yamal. Scoase o legătură cu plante dintr-un buzunar și o plimbă pe sub nasul bătrânei.

— Derufin, se răsti Findor, nu auzi? Du-te!

Elful ridică fruntea și-l ținui pe prinț cu un aer mirat.

— Oare nu simți și tu, la fel ca mine, că nu mai e nimic de făcut?

— Du-te! scrâșni Findor printre dinți.

— Mă duc eu, sări Gladhwen din colțul unde înlemnise.

Fata elf zbură pe lângă mine și Gita ferindu-și privirile. De îndată ce a trecut pragul, i-am auzit pașii gonind spre ieșire.

— Dă-mi-o, întinse bunicul brațele spre Raeran. Dă-mi nepoata.

Pământul s-a surpat sub mine.

Ce spusesse bunicul? Nepoata?

Fusesse un cuvânt sunetul acela care-i scăpase de pe buze? Sau, așa cum simțisem eu, o detunătură asurzitoare? Din adâncul căscat sub tălpile mele distingeam ecoul unei tânguiri care-mi părea familiar. Îl mai auzisem cândva. Vaierul s-a multiplicat până nu s-a mai înțeles nimic din el, apoi a dispărut la fel de neașteptat precum apăruse.

Ca prin vis, am simțit degetele Gitei încleștate de antebrațul meu. N-am avut putere să mă întorc spre ea. Și nici nu avea rost s-o fac. Spaima ce mi se întărise în piept mă copleșise. Nu știam cum să îndur și groaza ei.

Bunicul se gheboși când preluă povara din brațele lui Raeran. Oftă adânc, șuierat. Arăta ca și când puțin mai avea și se prăbușea. Findor s-a dus lângă el și i-a atins spatele cu palma.

— Sfetnice, vrei s-o iau eu?

Bunicul mijii ochii spre elf. Pentru o clipă, mi s-a părut că nu l-a recunoscut. Apoi, tremurând din toți rărunchii, adună sprâncenele deasupra ochilor și inspiră cu sete, ca un om care până atunci și-ar fi ținut capul sub apă.

Sărind de-a dreptul peste Yamal și Derufin, Raeran fu lângă mine dintr-un pas și mă adună la pieptul lui. Inima îi bătea să-i spargă coastele. Palmele i se făcură căuș peste capul meu, de parcă ar fi încercat să mă separe de realitate. Cu tot cu grozava stăpânire de sine de care era în stare, nu-și putea controla frisoanele reci ca moartea.

— Nu e ea, nu? am spus, afundându-mi gura în cutele jachetei sale.

Speram să nu audă. Sau, dacă auzea, nădăjduiam să nu-mi răspundă. Nu văzusem chipul surorii mele. Atâta vreme cât n-o recunoșteam în moarta aceea și nimeni nu-i pronunța numele, nu avea cum să fie ea.

— Îmi pare rău, îmi răspunse el, și își strânse brațele în jurul meu.

Dindărătul zidului săltat deodată împrejur, mi s-a părut c-o văd pe Gita prăvălindu-se la pământ. Abia zărită în beznă, sora mea se preschimbase pe neașteptate într-o fetiță risipită în straie de femeie. Findor pluti pe lângă noi ca o nălucă. S-a aruncat în genunchi, lângă ea. I-a dezmiardat obrazii cu infinită delicatețe, exact cum ar fi făcut cu o floare în pericol să-și piardă strălucirea la o atingere mai năvalnică.

— Să le ducem în casă! strigă când Gita gemu. Sfetnice! Derufin! Chandan!

O săltă pe sora mea pe brațe și se grăbi să scape din încăperea mirosind a moarte. Derufin ieși cu Yamal, iar bunicul, nevăzând limpede pe unde calcă, orbecăi pe urmele înțeleptului strângând la piept povara neînsuflețită a brațelor sale.

Printre pleoapele mijite, i-am ghicit pe Aro și pe Chandan. Pielea m-a furnicat și s-a strâns pe mine, devenind aspră ca scoarța de copac. Chipul lui Nadas căpătase nuanța metalică a gratiilor în jurul cărora își încleștase degetele. Doar sticlirea sălbatică a ochilor căutând să răzbată în întunericul care o dusesse departe pe Yanti mai trăda că era viu. Iar Chandan, bietul meu frate, cu umerii căzuți și capul atârându-i în piept, nu mai aducea de mult a om.

Sufletele de pe moșie s-au adunat în salon într-o tăcere de neclintit. Nimeni nu îndrăznește să scoată un sunet de teamă că soiul emoției lor ar fi pecetluit soarta nefericitei mele surori. Până și suspinele înghețaseră în piepturi. O așteptare tensionată umplea spațiul, dându-ne senzația că trebuia să luptăm pentru fiecare gură de aer păcios.

Yamal și Gita fuseseră lungite pe paturile din odaia slujnicilor, unde erau vegheate de mama Lorindei. Eu am rămas în pragul salonului, iar Raeran, îngrijorat de apatia mea, nu mă slăbea din ochi. Bunicul, Chandan, Derufin și Findor îngenuncheaseră lângă canapeaua pe care zăcea Yanti. Speteaza înaltă mi-o ascundea vederii. Vârfurile degetelor de la picioare se iveau dindărătul ei, dar refuzam cu obstinație să mă uit într-acolo.

— Unde naiba e Saelind? săltă capul lui Chandan deasupra.

— Vine acum, Gladhwen o caută, îl liniști Findor.

Fratele meu căta țintă în ochii elfului, apoi, amintindu-și că Derufin se arătase lipsit de orice speranță în grajd, smuci capul spre înțelept.

— De ce nu-i faci nimic până vine Saelind? Trebuie să ai și tu ceva abilități, nu?

Derufin înghiți în sec și se uită în altă parte.

Gladhwen și Saelind intrară în casă ca două furtuni. Pe ușa larg deschisă, deodată cu ele, năvăli și aerul rece al inserării. Se vedea că mezina elfilor se smulsese greu din lumile ei tulburi și că fusese adusă cu de-a sila. M-am dat deoparte din calea lor, și le-am urmat de îndată ce au trecut de mine. Pleoapele lui Gladhwen au zvâcnit la vederea lui Yanti. Saelind s-a scuturat ca un câțel cu blana udă. Își recăpăta firea.

— Cum s-a întâmplat așa ceva? îngăimă, inspirând adânc și păstrând aerul în plămâni.

— Ce faci? sări fratele meu în picioare. Apleacă-te asupra ei și salveaz-o. Așa cum ai făcut atunci cu Nayan. Haide!

Lacrimile luciră în ochii mezinei elfilor. Chandan o prinse de antebraț și o forță să îngenuncheze.

— Nu pierde timpul! Nu înțelegi? Fiecare secundă e prețioasă!

Maxilarul fratelui meu tremura incontrollabil. Dinții îi clănțăneau atât de tare, că numai acel sunet sec, de unul singur, ne umplea de cea mai teribilă spaimă. Gladhwen tresări când Saelind se lăsă în genunchi, copleșită parcă de tăria apăsării lui Chandan. Umărul îi zvâcni, și întinse un braț înainte, de parcă ar fi simțit nevoia să sară în apărarea surorii sale. Renunță în ultima clipă.

Degetele calde ale lui Raeran le căutară pe ale mele și le strânseră ușor.

— Nu ați mai plecat? se auzi vocea mirată a boierului Saman.

Ne-am întors cu toții spre el, privindu-l cu gurile căscate. Rămăsese izolat în biroul de sub scară, de unde niciun zgomot nu ieșea, și unde niciun zgomot nu intra. Felul tâmp în care ne uitam la el îl contraria.

— Tanay, i se adresă bunicului, încruntat, grăbește-ți nepoții. Boierul Cohad a zis că...

Se izbi și el de zidul ce ne năucise pe noi, ceilalți. Ochii măriți de panică îi plutiră spre trupul surorii mele. Apoi, de parcă imaginea i-ar fi ars privirea, cătă spre cei din jur. Buzele i se întredeschiseră, însă rămaseră mute.

Degetele lui Raeran își întetiră apăsarea. Durerea îmi făcea bine. Umplea sterpu de necuprins căscat în pieptul meu. Nu reușeam să deslușesc chipurile emoțiilor ce-mi dădeau târcoale, însă le ghiceam amărăciunea străpungând învelișul ce încă mă ținea la adăpost.

Saelind se clinti din împietrirea ei și întinse brațele spre Yanti. Abia atunci am îndrăznit să mă urnesc și să privesc de-a dreptul spre sora mea. Mi-am dus palma liberă spre piept și am chircit-o deasupra inimii.

Părul negru, răsfirat pe marginea canapelei, făcea ca pielea feței și gâtului lui Yanti să pară albă ca varul. Fruntea îi era netedă, fără niciun mușchi contractat în zona dintre sprâncene. Pentru prima oară de când o știam, buzele ei aveau conturul dulce al blândeții. Un ghem de trăiri mi s-au răsucit în stomac. Yanti arăta împăcată, înțeleaptă, o regină care trăise tot ce era de trăit, și care acum își găsisese liniștea în alte locuri decât acelea bătute de tristețile fără leac ale muritorilor.

Dar, dacă sora mea părea să fi scăpat de poveri, greutatea lor se concentrase pe umerii celor adunați roată în jurul ei.

Saelind strânse pleoapele, iar brațele ei întinse peste pieptul lui Yanti se încordară. O tărie misterioasă se aduna în trupul ei subțire, preschimbându-l în ceva la care nu te puteai uita decât cu gura căscată. Era ea, dar, în același timp, nu mai era. Ființa ce ni se arăta nouă ceda locul celei de dincolo, entitatea care avea atâta putere încât să smulgă suflete chiar dintre fălcile încleștate ale morții.

Nodul din gâtul lui Chandan căzu cu zgomot în stomac. Fascinat și înfricoșat deopotrivă, se târî pe genunchi mai aproape. Speranța îi umflă pieptul. Privirea i se pironi în scobitura gâtului surorii mele, acolo unde aștepta să vadă pielea pulsând a viață.

Pleoapele închise ale lui Saelind tremurară. Ochii i se mișcau haotic pe sub ele. Buzele i s-au întredeschis ca și când ar fi vrut să spună ceva, apoi s-au strâns cu furie. Lacrimi mari i-au alunecat degrabă pe obraji. Brațele îi deveniră moi și alunecară de pe trunchiul lui Yanti. Capul îi căzu în piept.

Se întorsese de dincolo cu inima goală. Nu scosese un sunet, dar dezolarea nețărmită de pe chipul ei asta însemna.

— Saelind, urlă Chandan, pune mâinile înapoi!

O apucă de brațul drept și o forță să atingă din nou pieptul surorii noastre.

— Nu pot s-o întorc, șopti mezina elfilor, temătoare să lase printre muritori mesaje venite din altă lume.

— Ce?! se făcu Chandan alb ca varul.

— Nu vrea.

Mărul lui Adam se zbatu sub pielea gâtului fratelui meu.

— Ce prostii spui?!

— Îmi pare rău, căzură umerii fetei elf.

— Nu vrea?! Cum nu vrea?! Saelind, ce spui?

— Am văzut-o, coborî Saelind pleoapele peste imaginea cu care se întorsese dintre limanuri. Nu vrea înapoi. Sorocul i s-a împlinit. Nu mai este nimic pentru ea aici.

— Vrea! Vrea înapoi! Cum să nu vrea? izbuti fratele meu să-și descleșteze buzele. Nu te lua după ea. Mereu a fost orgolioasă. Vrea înapoi! Adu-o! Adu-o chiar dacă trebuie s-o târăști de păr.

Pe neașteptate, aerul a devenit mai rece. Mai greu de respirat. Raeran s-a lipit de mine și și-a strecurat un braț în jurul taliei mele. A simțit înaintea mea că vlaga mi se risipea încetul cu încetul. Inima nu-mi mai bătea de ceva vreme. Mi-a zvâcnit în piept când l-am văzut pe Chandan sărind într-o parte, spre Saelind. Degetele lui rășchirate s-au înfipit în pieptul bluzei fetei elf. A mârâit ceva printre dinții încleștați. Findor s-a repezit și l-a smuls de deasupra biete Saelind, care, în loc să se apere, se pregătea să primească mânia lui Chandan cu resemnare, de parcă ar fi meritat-o.

— Adună-te, îi strigă Findor fratelui meu. Saelind nu poate întoarce un suflet care nu vrea să vină înapoi.

— Blestemata! hârâi Chandan, zbatându-se și încercând să scape strânsorii elfului. Blestemați să fiți cu toții!

Vocea fratelui meu devenise joasă, animalică. Scrijelea auzul. Rănea.

În vreme ce în salon atmosfera devenea tot mai insuportabilă, un urlat se auzi dinspre etaj. Un bubuit de ușă, apoi pași grei pe trepte și mai multe țipete ascuțite întrepătrunzându-se. Zarva se apropia, iar noi, cu simțurile amorțite, nefiind în stare să discernem nicio frântură din ce ni se întâmpla, am privit spre ușa care s-a dat de-o parte sub izbitura pumnilor Gitei. Transfigurată, cu părul în dezordine și hainele sucite – semn că slujnicele Lorindei, care o ajunseră în curând și se opriră cu respirațiile în gât în spatele ei, încercaseră s-o împiedice să ajungă aici –, ținea strâns între degete un colț de hârtie.

— A plecat, spuse ea cu ochii ieșiți din orbite. A plecat!

Sfetnicul, izbutind să scape vrăjii întunecate care părea să ne fi smintit pe toți, fu lângă ea din câțiva pași. Îi cuprinse umerii cu un braț. Îl întinse pe celălalt spre hârtia din mâna ei. Nu reuși s-o ia. Gita voia să i-o dea, însă degetele i se crispaseră într-un spasm și nu le putea desface.

— Ce e asta, Gita? Cine a plecat? întrebă blând sfetnicul.

— Yanti a plecat, bunicule, și a lăsat un bilet. Iute! Pune șaua pe armăsarul tău și du-te după ea. O ajungi sigur. N-a trecut prea mult timp de când am văzut-o ultima oară. N-are cum să fie departe.

Meria și Solane, strânse grămadă în spatele ei, își duseră palmele spre gură. Boierul Tanay inspiră adânc, expiră la fel, lung, controlat, apoi, părând să priceapă că nepoata sa era încă în șoc, a cuprins-o la piept.

— Am avut un vis îngrozitor, gemu Gita. Îngrozitor!

Brațele sfetnicului se înfășurară mai puternic în jurul ei. Peste umărul lui, Gita dădu cu ochii de noi răsfați care

încotro. Îl văzu și pe Findor păzindu-l pe Chandan. Se aplecă și ne dibui pe mine și Raeran, apoi, în dreptul canapelei, pe Derufin, Saelind, Saman și Gladhwen. Într-un final, clipă în are am simțit cu toții că eterul se supraîncărcase cu tensiune, că avea să explodeze și să ne nimicească, privirile i-au lunecat spre trupul inert al lui Yanti.

Se desprinsе încetișor din îmbrățișare. Făcu un pas înapoi și rămase locului o clipă, ca și cum totul ar fi făcut parte dintr-o coregrafie riguroasă. Palmele i s-au unit în dreptul pieptului. Ochii îi tremurără și se inundară cu lacrimi când păși încet spre Saelind. Îngenunche lângă ea. Își privi concentrată degetele, apoi prinse poalele robei negre în care Yanti își întâmpinase sfârșitul. Lent, le trase peste glezne, acoperindu-le. Zăbovi apoi cu palmele peste pielea rălpilor surorii noastre.

— Ce rece e! murmură.

Mezina elfilor, atinsă de istovirea vocii Gitei, a izbucnit în plâns. Și-a acoperit fața cu palmele, sufocându-și suspinele sfâșietoare. Gladhwen s-a aplecat spre ea și i-a mângâiat spinarea, murmurându-i liniștitor în limba elfă.

— Menathab, Saelind. Agóreg vae.¹

— Edewin. Nin naegra hí...² ridică mezina ochii spre ea, apoi își atinse pieptul în dreptul inimii.

— Baw! Avo no dem.³

Findor a sărit dintr-odată din locul unde înlemnise. S-a dus spre Gladhwen și, împreună, au ridicat-o pe Saelind și au condus-o până la un fotoliu pe jumătate ascuns de faldurile draperiei.

Chandan s-a apropiat de Gita și a plecat genunchii alături de ea. Amândoi au rămas stană de piatră, privind în tăcere spre trupul neînsuflerit al lui Yanti. M-am desprins din îmbrățișarea

1 Să mergem, Saelind. Ai făcut tot ce ai putut.

2 Am eșuat. Doare aici...

3 Nu e așa! Nu te întrista.

lui Raeran și m-am apropiat de frații mei, postându-mă ca o strajă în spatele lor.

Derufin și-a sprijinit brațul într-un genunchi și s-a ridicat. Ca o umbră, s-a retras lângă perete. Saman l-a urmat în scurt timp. Sfetnicul s-a aplecat peste Gita și i-a desprins dintre degete bucata de hârtie pe care ea spusese că o găsise în odaia lui Yanti.

A început s-o despătorească. Foșnetul mi-a ajuns la urechi ca de foarte departe. O vreme, m-am concentrat doar la acel sunet. Nu m-am întors spre bunicul, însă i-am perceput surpriza fibră cu fibră. Respirația lui îngreunată a atras atenția lui Chandan.

— Ce scrie?

Sfetnicul își îndreptase privirile spre Yanti. Alb la față, cu fălcile încheștate, căuta ceva anume pe chipul ei. Chandan a întins brațul și i-a luat hârtia. A parcurs-o și el și, la fel ca bunicul, și-a smucit capul spre Yanti.

Ultimul mesaj al surorii noastre a ajuns și sub ochii Gitei, iar reacția ei a copiat-o întru totul pe a lui Chandan. Când am început să citesc și eu, tremuram din toți rărunchii.

„Vă iubesc pe toți mai mult decât îmi iubesc viața. Știu că nu prea ați simțit asta, dar e adevărat. Vă iubesc!

Iertați-mă!

Nu vreau să vă aduc și mai multă întristare, dar nu mai pot îndura viața.

Iertați-mă!”

După cum arăta caligrafia acestei părți a mesajului, Yanti îl scrisese într-o clipă de liniște. Literele erau alungite și culcate ușor spre dreapta, aliniat la distanță egală unele de altele. Mai jos se afla încă un rând, însă penița înțepase hârtia în multe